

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Ing. Petra Šuránka a Mgr. Jitky Zavřelové, ve věci žalobce: **L. F.**, bytem Š., P., zastoupený JUDr. Martinem Korbařem, advokátem se sídlem Lublaňská 507/8, 120 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 8. 2013, č.j. 118159/2013/KUSK, sp. zn. SZ 090245/2013/KUSK REG/PZ, o odstranění stavby,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou dne 18. 10. 2013 u Městského soudu v Praze a postoupenou dne 29. 11. 2013 Krajskému soudu v Praze domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný změnil I. část výroku rozhodnutí Městského úřadu Mnichovice, stavebního úřadu, ze dne 2. 5. 2013, č.j. MUMN/2090/2013/vlat, sp. zn. SÚ/1600/2013/VI, a potvrdil II. výrok výše uvedeného rozhodnutí. Tímto rozhodnutím Městský úřad Mnichovice nařídil žalobci odstranění stavby – zahrádkářské chatky ev. č. na pozemku st. p. v kat. úz. Senohraby, uložil mu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1000 Kč a stanovil podmínky pro odstranění stavby.

Usnesením ze dne 6. 11. 2013 č. j. 9 A 173/2013-13, postoupil Městský soud v Praze věc k vyřízení zdejšímu soudu.

Dle názoru žalobce žalovaný překročil napadeným rozhodnutím svou pravomoc, neboť o věci mělo být rozhodnuto obecnými soudy. Žalobce podal proti shora uvedenému prvostupňovému správnímu rozhodnutí odvolání, které odůvodnil tím, že v daném případě se jedná o stavbu neoprávněnou, nikoli nepovolenou, a vlastník pozemku je povinen postupovat v intencích příslušných ustanovení občanského zákoníku, tj. podat žalobu na odstranění stavby, přičemž se odvolal na usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 19. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 2261/2001. Rovněž zpochybnil právní moc usnesení Okresního soudu pro Prahu-východ č. j. 4 C 283/2012-20, ve kterém je uvedeno, že odstranění předmětné stavby spadá do pravomoci stavebního úřadu, a že se nejedná o záležitost, která by spadala pod ustanovení § 135c občanského zákoníku z r. 1964. Žalobce uvedl, že má za to, že pravomoc správního orgánu byla překročena a přes existenci § 129 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů, se domnívá, že v dané věci by měl rozhodnout obecný soud. Toto usnesení mu nebylo ani řádně doručeno, proto se necítí být tímto údajným pravomocným rozhodnutím vázán. Proto navrhl, aby soud jeho žalobě přiznal odkladný účinek a zrušil napadené rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že stavba byla žalobci povolena jako dočasná a v řízení bylo prokázáno, že doba jejího trvání již vypršela. Stavební úřad byl tedy věcně i místně příslušný k tomu, aby nařídil její odstranění podle ustanovení § 129 stavebního zákona. Žalovaný uvedl, že svou pravomoc nikterak nepřekročil a je toho názoru, že v tomto případě nelze občanský zákoník uplatnit. Jak stavební úřad, tak Okresní soud pro Prahu – východ, tak i žalovaný jsou názoru, že stavební úřad má pravomoc naříditi odstranění stavby v případě, že uplynula doba jejího trvání a tuto svou úvahu opírá o znění § 129 stavebního zákona. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Městský úřad Mnichovice, stavební úřad, zahájil z moci úřední dne 29. 3. 2013 řízení o odstranění dočasné stavby nazvané „zahrádkářská chatka“ umístěné na pozemku st. p. v k. ú. Senohraby. Na tuto stavbu bylo stavebním úřadem MNV Mnichovice vydáno dne 8. 6. 1988 pod č. j. 783/552/výst stavební povolení, ve kterém je jednoznačně uvedeno, že se jedná o stavbu dočasnou. Stavebníkem této stavby byl žalobce. Dne 23. 10. 1992 vydal stavební úřad na předmětnou stavbu kolaudační rozhodnutí, kterým povolil stavbu sloužící k zahrádkářským účelům užívat, ale opět jen na dobu určitou, a to do 1. 10. 1996. V roce 1994 požádal majitel stavby o prodloužení dočasnosti předmětné stavby v souladu s § 22 odst. 3 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, zákona č. 195/1993 Sb. a zákona č. 183/1993 Sb. (dále jen „zákon o půdě“). Na tuto žádost odpověděl stavební úřad písemností ze dne 27. 9. 1994, ve které uvedl, že na základě výše citovaných zákonů mění termín ukončení platnosti kolaudačního rozhodnutí. Ve svém stanovisku mimo jiné uvedl: „Je-li na pozemku zřízena zahrádkářská nebo chatová osada, skončí výpovědní lhůta dnem, kdy mělo skončit právo dočasného užívání pozemku. Nájemce má právo na prodloužení nájmu o dalších 10 let, nedohodnou-li se účastníci jinak. Nájemce má po dobu nájmu předkupní právo k pozemku.“

Proti rozhodnutí Stavebního úřadu Městského úřadu Mnichovice ze dne 2.5.2013 č.j. MUMN/2090/2013/vlat, kterým stavební úřad nařídil vlastníkově stavby odstranění zahrádkářské chatky ev. č. na pozemku st. p. v kat. úz. Senohraby, podal žalobce odvolání,

které žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 8. 2013, č. j. 118159/2013/KUSK, sp. zn. SZ_090245/2013/KUSK REG/PZ, zamítl.

V tomto rozhodnutí žalovaný konstatuje, že neshledal v postupu stavebního úřadu ani v napadeném rozhodnutí vady, které by odůvodňovaly jeho zrušení. K prodloužení dočasnosti předmětné stavby podle ustanovení § 22 odst. 3 zákona o půdě dodal, že v tomto ustanovení je uvedena ještě jedna podmínka, aby bylo možno toto ustanovení aplikovat, a to skutečnost, aby chatová nebo zahrádkářská osada existovala již před 1. 10. 1976, což v tomto případě nebylo splněno, jelikož stavební povolení na stavbu bylo vydáno až dne 23. 10. 1992. Z výše uvedeného lze dovodit, že předmětná stavba nesplňovala podmínky, dle kterých bylo možno její existenci podle zákona o půdě o 10 let prodloužit, ale přesto bylo odvolateli nad rámec znění tohoto zákona vyhověno. S ohledem na všechny výše uvedené skutečnosti má žalovaný za to, že bylo dostatečně prokázáno, že uplynula doba stanovená pro trvání stavby. Z obsahu odvolání je zřejmé, že žalobce tuto skutečnost ani nezpochybňuje, neboť se ve svém odvolání z větší části zabývá zpochybněním pravomoci stavebního úřadu k nařízení odstranění stavby. V této souvislosti žalovaný uvádí, že povinnost nařídit odstranění stavby, u které uplynula doba stanovená k jejímu trvání, je uvedena přímo v ustanovení § 129 stavebního zákona, a to jak před novelou stavebního zákona, tak po ní a usnesení soudu č. j. 4C 283/2012-20 ze dne 5. 3. 2013 tuto skutečnost jen duplicitně potvrzuje. A jelikož žalovaný po prostudování předloženého spisového materiálu zjistil, že řízení o odstranění stavby bylo zahájeno v době, kdy již byla v platnosti novela stavebního zákona, opravil ustanovení uvedené v I. výroku prvoinstančního rozhodnutí tak, aby bylo v souladu s platným zněním stavebního zákona ke dni zahájení řízení, tedy v souladu novelou stavebního zákona, která je účinná od 1. 1. 2013.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán /§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)/. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona, stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby dočasné, u které uplynula stanovená doba jejího trvání a nebyla povolena změna v užívání.

Jediným žalobním bodem je tvrzení žalobce o nedostatku pravomoci na straně stavebního úřadu. Tato námitka není důvodná. V projednávané věci bylo bezpečně zjištěno, že stavba byla žalobci povolena jako dočasná, a to rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 8. 6. 1988, pod č. j. 783/552/výst. Dne 23. 10. 1992 vydal stavební úřad na předmětnou stavbu kolaudační rozhodnutí, kterým povolil stavbu sloužící k zahrádkářským účelům užívat, ale opět jen na dobu určitou, a to do 1. 10. 1996. Doba užívání byla na základě žádosti žalobce stavebním úřadem prodloužena dne 27. 9. 1994 o 10 let. Jelikož změna v užívání nebyla povolena, je tak zcela nepochybné, že v roce 2013, kdy vydal stavební úřad rozhodnutí o odstranění dočasné stavby, doba užívání již uplynula. Za této situace tak ze shora uvedeného ustanovení stavebního zákona jednoznačně plyne stavebnímu úřadu povinnost nařídit odstranění stavby. Soud tak shrnuje, že stavební úřad byl na základě ustanovení § 129 odst. 1 písm. f) stavebního zákona povinen nařídit odstranění stavby, přičemž je třeba zdůraznit, že vydání rozhodnutí o odstranění stavby nezáleželo na úvaze správního orgánu, ale že zákon stavebnímu úřadu ukládá tuto povinnost. Námitka žalobce tak není důvodná.

Otázkou právní moci rozhodnutí Okresního soudu Praha-východ se soud nezabýval, jelikož pro projednávanou věc je, vzhledem k výše uvedenému závěru o pravomoci správních orgánů, toto usnesení nepodstatné. Je-li toto usnesení v právní moci, pak platí, že soud si pravomoc rozhodnout v projednávané věci neosobuje, není-li v právní moci, pak soud doposud stanovisko nezaujal – v obou případech však k pozitivnímu kompetenčnímu konfliktu, který by vyvolával nutnost předložit věc zvláštnímu senátu podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, ve znění pozdějších předpisů, v současnosti nedochází, jelikož zde není pravomocné rozhodnutí soudu, jež by si osobovalo pravomoc rozhodnout v projednávané věci.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Žalovanému pak náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 29. září 2015

Olga Stránská, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost: Alena Lébllová